

Päivä Kokemäenjoella

Monen kosken lohijoki läntisessä Suomessa.

Siima lentää Harjavallan padon alapuolella.

Viime keväänä olin Nakkilan Koskien avajaisissa demottamassa vapoja ja esittelemässä perhoja ynnä muuta asiaan liittyvää. Samalla reissulla oli **Lasse Pauheen** kanssa puhetta perhon heittämisestä veneestä Kokemäenjoella. Itse olen tuota veneestä heittämistä harrastanut aina kun se on mahdollista ja se on isommilla joilla suunnaton etu verrattuna pelkästään rannalta kalastamiseen.

Altalla, Reisalla sekä monilla muilla Norjan joilla, sekä Tay-joella Skotlannissa perhonheitto veneestä on hyvinkin normaalia. Eteläisen Suomen Kymijoella hommaa harrastetaan loppusyksystä hyvin tuloksin. Jostain syystä Tenolla ja Tornionjoella se ei ainakaan vielä ole ottanut

tuulta alleen merkittävästi. Kyllähän sielläkin hommaa harrastetaan, mutta enemmänkin voitaisiin yrittää. Tuollaisilla leveillä vesillä vene on ehdoton apuväline niin miellyttävään kulkemiseen ja helppoon paikan vaihtoon, että tehokkaaseen ottihaluisten kalojen etsimiseen. Joitakin vuosia sitten tein jutun Chasing Silveriin samaisesta aiheesta ja silloin olimme testaamassa hommaa **Rytingin Matin** kanssa Tenolla, joten minulle olit jo etukäteen selvää, että tästä reissusta tulisi hyvä juttu suomalaisen lehteen.

Kohti Kokkeliä

Olimme jo keväällä puhuneet Lassen kanssa, että syksyllä otetaan yksi päivä ja mennään

tekemään ekskursiomatka ja katsotaan miten homma sujuu noilla veneillä, mitä miehillä on käytössä. Syksy koitti hienon kesän jälkeen ja Lasse soittikin sovitusti ja aloimme suunnittelemaan kalentereihimme päivää Kokemäenjoelle. Soitin **Saarikon Joonakselle**, että veneitä olisi kaksi, joten jos Joonas kiinnostuisi lähtemään mukaan paikka olisi vapaa. Syyskuisena sunnuntaina sitten lähdettiin Tampereelta aamuvarhaisella kohti Nakkilaa. Tarkoituksena oli kalastaa päivä veneestä ja katsella opastuksen kera eri mahdollisuuksia Kokemäenjoella, joita vene tarjoaa rannalta kalastukseen verrattuna. Rannassa meitä odotti **Illiäisen Jari**. Toinen vene oli Lassen, joten minä änkesin Jarin veneeseen Joonaksen sujauttaessa reppunsa Lassen paattiin. Veneet olivat noin kuusimetrisiä,

erittäin tukevia, tasalattaisia puuveneitä. Verrattuna esimerkiksi Altan veneisiin nämä ovat hieman matalampia ja lyhyempiä Altan veneiden ollessa 8-10 metrisiä ja korkeampilattaisia. Altan veneet on tehty veneestä heittämiseen, eivätkä oikein sovellu vaapunsoutuun mittansa takia. Jarin ja Lassen paatit olivat kuitenkin todella tukevia ja tasalattaisia, joten heittäminen oli ihan yhtä helppoa kuin pohjoisen veneistä.

Kokemäenjoki oli kuluneena kautena hyvä ja lohia ja taimenia saatiinkin runsaasti läpi kauden. Lohia oli ilmoitettu ennen meidän päiväämme yli sata ja mikäli mieli taimenissa Top-vitoseen olisi pitänyt saada kahdeksan kilon taimen. Pari päivää ennen reissuamme taivas syyti vettä oikein kunnolla ja vesi olikin noussut ja se oli värjäätynyt aika lailla Loimijoen valumien takia. Loimijoki päästää pelloilta tulevaa väriä Kokemäenjokeen ja aika-ajoin vedenväri Koksussa onkin lievästi sanottuna samea. Vesi ei kuitenkaan ole ruskeaa, vaan se on samean väristä. ►

Veneestä voi kalastaa helposti myös loppuliukuja, joihin ei rannalta yllä.

Jari.

Lasse.

Padon alle

Latasimme siis kamat veneisiin ja olin valinnut mukaan viistoistasen ja nelitoistasen Asquithin, toiseen ladattuna kellu-2-4 ja toiseen kellu-int-2. Ajoimme Harjavallan padon alle, jonne veneellä kesti sujauttaa kymmenisen minuuttia.

Matkalla haastattelin Jaria ja hän kertoiinkin ”väsytystaistelusta” urheilukalastuksen parantamiseksi joella. Paljon on saatu aikaan, mutta vielä paljon enemmän pitäisi saada tehtyä. Asenteiden muuttaminen joella vaatii aikaa ja ennenkaikkea kulttuurin muuttumista perinteisestä, suomalaisesta ”urheilukalastus”- moodista, pitäisi saada iskostettua joen varressa yhteisten asioiden aikaansaamiseksi. Ymmärän kyllä paikallisväestön asenteen ja totutut tavat, mutta koska elämme kuitenkin jo vuotta 2018, olisi suotavaa yrittää muuttua maailman mukana.

Ajoimme siis Harjavallan padon alapuolelle, jossa tarkoituksena oli kalastaa nousevasta vedestä johtuen alueen matalampaa osaa. Kala kuulemma pakenee kasvavan virranpaineen tieltä matalikon päälle ja siitä niitä olisi tällä vedellä mahdollisuus saada. Paikalla oli muutama rantamies ja eräs venekunta sousti vaappua virrassa. Ajoimme rantaan ja odotimme Lassea ja Joonasta. Kyselin Jarilta perhovalintani helpottamiseksi apuja, mutta loppupelissä päätin luottaa omaan tunteeseen sekä Lassen aiempaan neuvoon ja latasin kumpaankin onkeon Glödhäckit. Lasse ja joonas ajoivat rantaan minun ja Jarin siirtyessä veneellä kohti aloituspaikkaa. Jari ajoi veneen virran yli tyveneeseen ja minä nousin veneen perään seisomaan. Vesi nousi hieman koko ajan. Jarin ja Lassen mukaan vettä

Veneiden laittoa kuntoon aamulla.

Glödhäckit odottamassa toimintaa.

Syvissä soissa

Vesivoimayhtiöiden vastuut ja sanktiot lohikalajien suhteen pitäisi olla reilusti suuremmat, ja vastaavasti valtiovalan päättäjien tulisi lopettaa tässä tapauksessa penninpihtaaminen ja miettiä millaista kansantalodellista hyvää kalapaikkoihin sijoittaminen tulevaisuutta ajatellen voisi tuoda, niin henkisesti, että taloudellisesti saralla. Ongelma tietysti tulee valtio-omisteisissa, tai osaomisteisissa vesivoimayhtiöissä siinä, että kukapa nyt osingoistaan haluaisi luopua, varsinkaan kalojen saati kalastajien tähden. Taitaa niillä osinkoja nauttivilla päättäjillä olla sen verran pätkää, että voi lentää halutessaan vaikkapa Kuolaan ja kalastella siellä lohentäyteisillä joilla. Mutta meillä rahvailla ei sellaiseen ole mahdollisuutta.

Tässä tällaiset Kokemäenjoen ja Kymijoen kaltaiset paikat ovat korvaamattomia. Ei ne osingot juokse herroillakaan, jos ei rahvas saa

vapaalla tehdä mielihyvää tuottavaa toimintaa, eli tässä tapauksessa heittää veneestä täydellisesti sidottua Glödäriä. Eihän näistä meidän joistamme mitään Altaa saa tekemälläkään, vaikka sielläkin pato seisoo, mutta jos saataisiin väki pysymään kalassa edes osaltaan omilla vesillä, olisihan sekin rahaa paikallisille yrittäjille. Nyt se raha menee kirkkaampien vesien omistajille. Enkä sano millän tasolla oevani parempi ihminen tässä asiassa. Astun vielä syvemmälle tähän suohon ja kusen kintuilleni; Tämä meidän Perämeren, Suomenlahden ja ylipäätään ”meidän” lohemme tilanne on jokseenkin kimurantti. Silloin kun lohta saadaan pyytää merestä aiennetulla, tai sillä ”alkuperäisellä” aikataululla, jokien nousumäärät ovat selvästi heikommat. Kun taas muutamana vuonna ammattikalastusta on myöhästetty, jokiin on noussut selvästi enemmän lohta. No, miten saataisiin edes jollain ta-

Makkaratuokio.

saisi mennä mieluummin noin 200 kuutiota nyt virtaaman ollessa 130 kuutiota. Tämä oli ns. ”välimallin paskavesi”, joka siis tarkoitti sitä, että vettä oli liikaa moneen paikkaan ja liian vähän yhtä moneen paikkaan.

Kalastimme ensimmäisen kierroksen harjoitellen hommaa ja se luonnistui oikein hienosti. Jari piti venettä virran sivussa ja minä heitin elämäni kyllyydestä. Vesi oli todella sameaa ja oli vaikeaa hahmottaa veden syvyyttä. Perho kopisi pohjaan uiton lopussa ja Jari kertoikin, että vettä ei ole kuin reilu metri. Kaiku veneen perässä helpotti hahmottamaan paljonko vettä veneen alla kulloinkin oli. Siima kulki virras-

sa hienosti ja koko laskun ajan puristin vapaa odottaen iskua, jota ei tullut.

Joonas ja Lasse laskivat toista puolta virrasta kalastaen hieman syvempää osaa. Katselin kuinka Joonas linkosi perhoa syvän veden päälle ja antoi perhon mennä loppuun asti. Ihastelin siiman lentoa ja sitä, kuinka vaivattomasti joonas heittää.

Veneestä heittäminen vaatii tietysti alaheiton osaamista, mutta kyllä perinteisellä takurillakin pärjää. Muistaa pitää kuitenkin, että heittäjä on vastuussa omasta tekemisestään ja myös soutajan turvallisuudesta siltä osin, että ei omalla hölmöilyllään aiheuta soutajalle koukun pois-

toa poskesta tai keikuta venettä turhanpäiväisillä liikkeillä.

Kalastimme laskun loppuun ja siirryimme rantaan kahville. Paikalle ajoi muutama venekunta, jotka olivat tulossa soutamaan vaappuja. Päätimme Jarin kanssa ajaa muutaman kilometrin alaspäin Kortteeseen, jossa voisimme kalastaa alueen koko virran leveydeltä. Veneestä kalastamisen etu tulee rantamihiin verrattuna juuri tässä esiin; veneellä liikkuminen on mieltömän vaivatonta ja kalastus erittäin miellyttävää ja ennenkaikkea tehokasta. Kokemäenjoki on leveä virta ja pelkästään rannalta kalastaminen rajoittuu aivan liiaksi muutama järkevään paikkaan. Varsinkin nyt kun vesi oli ylhäällä vene on aivan ehdoton apuväline.

Korte

Saavuimme Kortteeseen, jossa aloitimme alueen yläosasta. Keskellä on kiviriutta, jota on rannalta aivan turha yrittää kalastaa, ainaakaan tällä vedellä. Heitin siimaa veteen ja perhon tullessa kivikon reunaan siima pysähtyi ja vassa tuntui paine. Lohi..?

Nostin vavan pystyyn ja samalla hetkellä kun tartuin kelan kampeen siima löystyi. Helvetti. Heitin samaan kohtaan muutaman kerran uudestaan, mutta tämä kaveri sai leuolleen. Laskettelimme alueen alas asti tuloksetta. Ymmärsin hyvin tuon ”paskamallin välivesi” -käsitteen. Monessa kohtaa olisin kaivannut joko kovempaa virtaa tai selvästi ahtaammalle joutuvaa oletettavaa kalanpaikkaa. Vedenkorkeudelle ja värille ei voinut mitään, mutta kaloja joessa kyllä oli.

Kalastime alueen läpi ja ajoimme takaisin padolle. Teimme tulen ja paistelimme makkarat ja ►

valla järkevä kompromissi, ettei aina tarvitsisi valittaa jossain päässä aita, että kun ei ole kalaa, ja nuo ja nuo ne ottavat meiltä pois. Mikä helvetti tässä asiassa on niin vaikeaa? Jos lohia ei tule jokeen, ei sitä kutuakaan synny, eikä ole siitä Terminaalialueelta verkkoihin mitään räävittävä. Tai on, se mikä istutetaan.

Eikö voisi löytää jokikalastuksen ja ammattikalastuksen väliin sellaista vaihtoehtoa, jossa kumpikin puoli hyötyisi. Ymmärrän kyllä ongelman, jossa merellä pyydetty kala vie jokivartelaisten tuloja ja taas toisinpäin jokeen ”päästetty” kala syö ammattikalastajien tuloja. Sitten vielä pyöritetään tähän uistelijat merellä. Parastahan olisi laittaa joet kiinni, lopettaa ammattikalastus ja antaa kalojen lisääntyä rauhassa ja antaa luonnolle aikaa korjata ihmisen tekemät erheet. Mutta ei, se ei vaan onnistu. Päätäjät ovat täysin munattomia näissä asioissa, turhilla nimikkeillä varustettuja selittelijöitä, jotka pomppi-

vat muiden tahojen pillin mukaan tietämättä asioista yhtään mitään. Ja se ainainen kukkaroon tuijottaminen on ihan perseestä. Sitten vielä itketään jokihommissa, kun joku päästää kalan takaisin.

Minusta soutajienkin pitäisi harrastaa enemmän C&R:ää, ja ammattikalastajien pitäisi hieman avata katsomuksiaan, vaikka kovaa ja raskasta työtä tekevätkin. Ja meidän perhokalastajien pitäisi oppia enemmän malttia, sillä sehän on tunnetusti valttia. Lohta ei ajattele kukaan. Sitten samaan soppaan ihmettelen, että mikä helvetti siinä on, ettei salakalastajia saada kuriin? Valtiovallan tehtävä se on hoitaa asia kuntoon, eikä olettaa, että paikallinen väki yksin hoitaa kaiken maailman ootto-onkijat ja rapujepet pois rannoilta sotkemasta. Aivan käsittämätöntä sontaa. Luvattomille hiipareille sellaiset sanktiot kansallisuudesta riippumatta, että loppuu laakista se homma. Huh, no se politisoinnista.

Joonas kalastaa Lassen kanssa Arantilan niskaa.

haastattelin Lassea ja Jaria Kokemäenjoen tulevaisuudesta ja myös menneisyydestä. En itseasiassa tiennytkään, että alunalkujaan Kokemäen lohikanta oli Nevalaista, mutta jossain vaiheessa isutukset siirtyivät Perämeren lohienpoikasiin aiemman jokivaelluksen toivossa. Pitkä työ on kantanut tulosta ja nyt lohi nouseekin jokeen jo kesäkuussa.

Kalastuskulttuuri joella on kokemassa myös muutosta lisääntyvän perhokalastuksen muodossa. Paikallisten näkemykset jokensa käytöstä saattavat mennä välillä ristiin turismiin panostavan väen kanssa, mutta Kokemäki on iso joki, joten tilaa kaikille varmasti riittää.

Tyni

Syötyämme makkarat ja juotuamme kahvit päätimme Jarin kanssa ajaa Tyniin. Tyni on virtapaikka, jossa lohta ja taimenta tavataan ympäri vuoden. Talviaikaan joella vierailtava saattaa yhyttää täältä kirkkaista kookkaita tai-

menia. Jari kertoikin, että kalasteli ennen paljonkin talvella. Ongelmana on tietysti jäiden seassa kulkeminen, mutta talvina, jolloin vesi on avointa veneellä pääsee hyvin liikkumaan kalojen perässä. Heittelimme Tynin yläosaa ja siima kulki hienosti. Olin kalastellut täällä joskus ”vuonna miekka ja kilpi” rannalta, mutta paikan mahdollisuudet olivat veneestä aivan eri luokkaa, ainakin näin korkealla vedellä. Muutenkin veneestä heitto on mukavaa ja helppoa ja itseasiassa pelkät kumisaappaat olisivat aivan riittävä asuste tähän touhuun. Tietysti kahluuvehkeet ovat lisävarusteena lyömättömät varsinkin kalan iskiessä ja väsytyksen tapahtuessa rannasta.

Kalastimme yläosan tuloksetta ja annoimme veneen lipua alaosaan. Jari sanoi, että alaosaan makeilee monesti kaloja, ja juuri tuon sanottuaan vavassa tuntui painallus. Potku ja ei mitään. Kalat olivat selvästi todella nirkoisella otilla. Laskimme alueen alas Joonaksen ja Lassen ajaessa yläpuolellemme. He olivat menossa

Arantilan koskelle. Päätimme ajaa kummatkin veneet sinne ja kalastella loppupäivän siellä ja tutustua Lohijoen rantalaavuun, joka on Arantilan niskalla.

Ajelimme Jarin kanssa hiljakseen poikien perässä ja juttelimme jokivarren elämästä ja kalastuksesta. Kokemäenjoella on hyvä ja huono menneisyytensä, ja monet noista vanhoista kiusallisista asioista on saatu miltei selätettyä. Jari kertoi kuinka esimerkiksi aikanaan joesta haluttiin ”poistaa” lohi siian tieltä ja kuinka lohia verkotettiin Harjavallan padon alapuoleisesta isosta suvannosta. Verkotus saatiin aika hyvin kuriin ja jos vielä lohet saisivat siivet, voisivat ne lentää padon yli. No, ehkä turhaa toiveunta, mutta ajatelkaapa, jos Kokemäen lohi saisikin vapaana vaeltaa ylöspäin ja joskus vielä se olisi niissä voimissaan jossa se ollut aikoinaan.

Kokemäenjokea ei mitenkään voi väheksyä lohijokena. Itseasiassa, se taitaa olla tuottoisin lohijokemme täällä etelässä, olematta rajajoki. Lohta ja taimenta joessa on oikeasti ja oikeil-

la toimilla joesta saattaisi tulla varteenotettava vaihtoehto pohjoisen joille. Ainakin itse kokisin suurta mielihyvää, jos joella saataisiin porukka puhaltamaan yhteen hiileen niin vene-, puntti- ja perhomiesten kesken. Veden säännöstely aiheuttaa ongelmia, mutta myös saattaa olla välillä hyväksikin. Tietenkään luonnontilaista jokea on mahdoton korvata, mutta eiköhän täällä Suomessakin olisi jo aika herätä urheilukalastuksen kehittämisen saralla vuoteen 2018.

Arantila

Takaisin veneeseen. Saavuimme Arantilan niskalle ja Joonas olikin jo heittämässä niskan imussa. Veneestä on helppo onkia koko niska ja Joonas linkosikin sutia elämänsä kyllyydestä. Ajoimme Jarin kanssa sillan yläpuolelle ja parkkerasimme keskelle jokea. Paikka näytti todella hyvältä.

Otin viisitoistakinttuisen Asquithin, jossa siimana oli 1-3-5. Linkosin perhoa virtaan ja annoin sen valua sillan yläpuoleiselle niskalle. Koko ajan tuntui siltä, että millä hetkellä tahansa nytkähtää. Olin heiteltyt jokusen minuutin, kun tälli tuli kivien edestä keskeltä niskaa. Ei tarttunut, mutta edes jotakin tapahtui. Paik-

ka oli kuin luotu perhon heittoon tällä vedellä, mutta rannasta siihen ei olisi ollut mitään mahdollisuutta yltyä. Koitin vielä toisella siimalla, mutta en saanut enää kontaktia. Joonas ja Lasse valuivat samaan länttiin ja Jarin kanssa päätimme ajaa rantaan ja mennä kahvinkeittoon Lohijoen laavulle. Laavu osoittautuikin mukavaksi paikaksi istuskella ja taisi kahvia juodessa miltei pari tuntia vierähtää juttellessa joen tulevaisuudesta. Joonaksella oli ollut pari hyvää rykiä sillan yläpuolella ja hän oli selvästi innoissaan touhusta.

Ilta alkoi laskeutumaan joen ylle ja totesimme, että eiköhän tämä päivä ala olemaan pulkassa. Lohta ei veneeseen tullut, paria kirjo-lohta lukuunottamatta, joista ei tässä nyt ehkä väkisin kannata veistellä, mutta jälleen kerran voin todeta, että Kokemäenjoen kaltaisilla isoilla joilla vene on oivallinen apuväline. Moni ei ehkä veneestä heittämistä diggaa, mutta sen tuomat mahdollisuudet ovat ihan eri luokkaa kuin rannalla jäpittäminen. Liikkuminen käy näppärästi, eikä tavaroita tarvitse siirrellä auntoon ja takaisin, kun vaihtaa paikkaa.

Mikäli veneestä heittämistä haluaa Kokemäenjoella testata, kannattaa ottaa yhteyttä näihin kavereihin ja kysellä erilaisista mahdollisuuksista. ■

Loppusanat

Olin pitämässä joulukuun alussa perhonsidontapäivää Nakkilassa paikallisille perhomiehille. Juttelimme paljon menneestä kaudesta ja voin vain todeta, että kaloja joessa on viime kaudella ollut todella runsaasti. Eittämättä tulee mieleen mahdollisuudet, joita tällainen, minuakin lähellä sijaitseva paikka pitäisi sisältää, mikäli oikeilla toimilla homma saataisiin pelaamaan kuin junan vessa. Tietysti paikallisille pitää antaa mahdollisuudet kalastella omilla vesillä, mutta jos homma kehittyisi oikeaan suuntaan niin päättäjien, että paikallisten kesken, joesta voisi ainakin yrittää kehittää oikean matkailuvaltin Satakunnan seudulle. Tilaa ja mahdollisuuksia on, kunhan vain halutaan tehdä oikeita päätöksiä asioiden eteen.

Ossilehti Fishing®
www.spelektronikka.fi

Perhopenkit ja perhonsitojan setit !!!

Ossilehti Fishing®
www.spelektronikka.fi

Squirmy Wormy

Vaappulukot, koukut, pientarvikkeet

Ossilehti Bucktailit

- vaappuaihiot
- balsat
- viehelukot
- uistinrenkaat
- kuulapäät
- coneheadit
- bottle tubet
- värijauheet
- mikrolasikuulat

METZ-niskat

Kukot ja kanat varastossa

Sikamaisen laaja valikoima vaappusilmä ja uistinteippejä

SP-Elektronikka ... "Pienen puuhastelijan asialla jo vuodesta 1984"

SP-Elektronikka Oy Merikoskenkatu 12 90500 OULU Puh: (08) 5565 858